

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

navrhovatelka: **J. Z.**
zastoupená advokátkou Mgr. Sandrou Podskalskou,
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

proti
odpůrci: **Magistrát města Brna**
sídlem Malinovského náměstí 3, 601 67 Brno

za účasti osob

zúčastněných na řízení: 1) **Oviedo, s. r. o.**, IČO: 02027557
sídlem Sochorova 3178/23, Žabovřesky, 616 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Zdeňkem Jouklem
sídlem Jakubské náměstí 580/4, 602 00 Brno

- 2) **M. H.**
- 3) **A. F. S.**
- 4) **V. S.**
- 5) **L. B.**
- 6) **P. D.**
- 7) **K. B.**

o návrhu na opatření obecné povahy – úprava směrné části Územního plánu města Brna (ÚPmB) – ul. Došlíkova S 34/12 ze dne 10. 10. 2012, č. j. MMB/0325043/2012, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0325043/2012, a úprava směrné části Územního plánu Města Brna (ÚPmB) – navýšení IPP při ulici Došlíkova, k. ú. Židenice S 21/11 ze dne 10. 10. 2011, č. j. MMB/0207532/2011/Krz, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0207532/2011,

takto:

- I. Opatření obecné povahy – úprava směrné části Územního plánu města Brna (ÚPmB) – ul. Došlíkova S 34/12 ze dne 10. 10. 2012, č. j. MMB/0325043/2012, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0325043/2012, a úprava směrné části Územního plánu Města Brna (ÚPmB) – navýšení IPP při ulici Došlíkova, k. ú. Židenice S 21/11 ze dne 10. 10. 2011, č. j. MMB/0207532/2011/Krz, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0207532/2011, **se ruší** ke dni 3. 1. 2018.
- II. Odpůrce je **povinen** zaplatit navrhovatelce náklady řízení ve výši 13 228 Kč k rukám Mgr. Sandry Podskalské, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Obsah návrhu**

1. Navrhovatelka podala dne 7. 6. 2019 žalobu, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí odpůrce ze dne 29. 3. 2019, č. j. MMB/0115481/2019, sp. zn. OUSR/MMB/0136112/2018, kterým bylo zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Židenice, ze dne 4. 1. 2018, jímž stavební úřad rozhodl o umístění stavby „*Bytové domy Došlíkova – JULIANA II*“. Navrhovatelka podanou žalobu spojila v souladu s § 101a odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s návrhem zrušení opatření obecné povahy – úprava směrné části Územního plánu města Brna (ÚPmB) – ul. Došlíkova S 34/12 ze dne 10. 10. 2012, č. j. MMB/0325043/2012, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0325043/2012, a úprava směrné části Územního plánu Města Brna (ÚPmB) – navýšení IPP při ulici Došlíkova, k. ú. Židenice S 21/11 ze dne 10. 10. 2011, č. j. MMB/0207532/2011/Krz, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0207532/2011.
2. Vzhledem ke skutečnosti, že řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části ve smyslu § 101a a násl. s. ř. s. je typem soudního řízení se zvláštní právní úpravou pokud jde o podmínky tohoto řízení, jeho účastníky a možný okruh osob zúčastněných na řízení, stejně tak je odlišně stanovena lhůta pro rozhodnutí o návrhu, oproti řízení o žalobě proti rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. (v tomto případě rozhodnutí odpůrce ze dne 29. 3. 2019), krajský soud dospěl k závěru, že společné řízení se nejví jako vhodné, a proto usnesením ze dne 17. 6. 2019, č. j. 29 A 94/2019-40, podle § 39 odst. 2 s. ř. s. vyloučil nyní posuzovaný návrh na zrušení opatření obecné povahy k samostatnému projednání v řízení vedeném pod sp. zn. 63 A 3/2019.
3. Navrhovatelka v podaném návrhu namítá, že předmětná opatření obecné povahy nezákonným způsobem navyšují maximální stanovené limity únosné míry zatížení území, s nímž sousedí pozemek, na kterém je umístěn bytový dům, v němž navrhovatelka vlastní bytovou jednotku, neboť se těmito opatřeními obecné povahy zvyšuje index podlažních ploch (dále jen „IPP“), vyjadřující intenzitu využití území, tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy ve směrné části Územního plánu města Brna. Nejvyšší správní soud přitom dle navrhovatelky v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9 2013, č.

j. 1 Aos 2/2013-116 (rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz), dovedil, že IPP je obecným regulativem prostorového uspořádání území, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné, a to i kdyby byl IPP nesprávně zařazen do směrné části územního plánu. Změnu územního plánu ve vztahu k navýšení IPP tedy není možno provést kabinetním způsobem, jako tomu učinil odpůrce, nýbrž formou opatření obecné povahy způsobem dle § 55 odst. 1, 2 ve spojení s § 43 odst. 4 věta čtvrtá zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), a podle § 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“). Ke změně IPP tak došlo bez účasti dotčených osob, včetně navrhovatelky, bez projednání s dotčenými orgány a bez poměření soukromého zájmu investora na straně jedné a zájmu veřejného na straně druhé.

4. Navrhovatelka je proto toho názoru, že jako vlastník sousední nemovitosti byla uvedenou nezákonností významně zkrácena na svých procesních právech. V důsledku „kabinetního“ způsobu vydání opatření obecné povahy se nemohla vyjádřit k návrhu změn Územního plánu města Brna, ani k nim podat své námitky a připomínky. V důsledku toho pořizovatel ani zastupitelstvo města Brna nemohli poměřovat jednotlivé soukromé a veřejné zájmy při rozhodování o výsledné podobě územně plánovací dokumentace. Nejednalo se přitom o nevýznamné navýšení IPP, ale ve svém důsledku o jeho trojnásobné zvýšení (z 0,4 na 1,2), což mělo za důsledek možnost umístění daleko hustější zástavby či podstatně vyšších staveb, než původně předpokládal Územní plán města Brna. Navrhovatelka podotýká, že v důsledku nezákonného způsobu projednání nedošlo ani ke zveřejnění návrhu změn Územního plánu města Brna, ani ke zveřejnění jejich výsledné podoby. Navrhovatelka se tak o existenci těchto konkrétních opatření obecné povahy dozvěděla až v návaznosti na probíhající územní řízení na základě žádosti o informace zaslané odpůrci.

II. Vyjádření odpůrce a osoby zúčastněné na řízení 1)

5. Odpůrce ve vyjádření k návrhu stručně konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení 1 Aos 2/2013-116, rozhodl, že IPP je závazným regulativem prostorového uspořádání území, nikoliv směrným, považuje za bezpředmětné se k podanému návrhu vyjadřovat. V přípisu ze dne 17. 9. 2019 odpůrce zpochybňoval splnění podmínek řízení pro projednávání podaného návrhu, a to s odkazem na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 7. 2019, č. j. 67 A 4/2019-30, neboť se jedná o návrh opožděný ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) a § 101b odst. 1 s. ř. s.
6. Obdobnou argumentaci předestřela rovněž osoba zúčastněná na řízení 1) ve svém vyjádření, kdy s odkazem na citované usnesení č. j. 67 A 4/2019-30 namítá, že by měl být návrh odmítnut jako opožděný ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) a § 101b odst. 1 s. ř. s.

III. Posouzení věci soudem

7. Předtím, než krajský soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení návrhu, musel se nejdříve zabývat otázkou, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky řízení. Těmi jsou v řízení vedeném podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého soudního řádu správního existence předmětu řízení (tj. opatření obecné povahy), aktivní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu, to vše v souladu s podmínkami vyplývajícími z ustanovení

8. Pokud se týká posouzení, zda navrhovatelkou napadené změny části Územního plánu města Brna je opatřením obecné povahy, krajský soud odkazuje na ustanovení § 55 ve spojení s § 43 odst. 4 stavebního zákona, dle kterého se územní plán (a tedy i jeho následné změny) vydávají formou opatření obecné povahy. Tuto skutečnost ostatně žádný z účastníků v dané věci nerozporoval. Zcela v souladu s požadavky zákona je též závěrečný návrh, kterým se navrhovatelka domáhala zrušení konkrétní části změn Územního plánu města Brna.

9. K osobě navrhovatelky a její aktivní procesní legitimaci krajský soud uvádí, že také tato podmínka je splněna, tvrdí-li navrhovatelka zkrácení na právech v důsledku vlastnictví pozemku v území, které je napadeným opatřením obecné povahy regulováno. Navrhovatelka je konkrétně vlastníkem bytové jednotky v rámci bytového domu č. p. x na pozemcích parc. č. x, x, x, k. ú. x. V těsné blízkosti nemovitosti navrhovatelky se nacházejí pozemky parc. č. x, všechny v k. ú. x, které jsou Územním plánem vymezeny jako plochy čistého bydlení BC, přičemž odpůrce v průběhu let 2011 a 2012 provedl návrhem dotčené změny, které se uvedených pozemků dotýkají. Následně bylo stavebním úřadem dne 11. 7. 2017 zahájeno řízení o umístění stavby „Bytové domy Došlíkova – JULIANA II“ k žádosti osoby zúčastněné na řízení 1). Dle § 101a odst. 1 s. ř. s.: *„Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.“* Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 185, *„potenciální zásah do práv je myslitelný v zásadě u každého vlastníka nemovitostí umístěných v území regulovaném územním plánem“*. Navrhovatelka dotčení ve své právní sféře spatřovala zejména v zásahu do jejích vlastnických práv (s ohledem na umožnění vyšší míry stavebního využití dané plochy), přičemž zde tedy i legitimace věcná, bude předmětem meritorního přezkumu ze strany krajského soudu.

10. V neposlední řadě se krajský soud rovněž zabýval otázkou, zda se jedná o návrh včasný, neboť v opačném případě by musel podaný návrh odmítnout jako opožděný ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Návrh navrhovatelky ze dne 7. 6. 2019 směřoval proti napadeným opatřením obecné povahy, která byla vydána dne 10. 10. 2011, resp. 10. 10. 2012. Podle právní úpravy platné do 31. 12. 2017 bylo § 101b odst. 1 s. ř. s. stanoveno: *„Návrh lze podat do 3 let ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout.“* Novelizací s. ř. s. (provedenou zákonem č. 225/2017 Sb.) bylo s účinností od 1. 1. 2018 citované ustanovení změněno tak, že: *„Návrh lze podat do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout, a to ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí.“* Jak upozorňuje odpůrce, na základě výkladu tohoto ustanovení (a z přechodných ustanovení zákona č. 225/2017 Sb., čl. XXXVIII), krajský soud v citovaném usnesení č. j. 67 A 4/2019-30 dovodil, že navrhovatelům lhůta k napadení opatření obecné povahy vydaným před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (nyní lhůta jednoroční) běžela ode dne nabytí

účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., tedy od 1. 1. 2018, a uplynula dne 1. 1. 2019. Proto podaný návrh (v daném případě ze dne 12. 6. 2019) shledal opožděným, neboť z § 101b odst. 1 věty druhé s. ř. s. jednoznačně vyplývá, že zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout, a to ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí.

11. S tímto výkladem se ovšem krajský soud (senát 63 A) neztotožnil, neboť by v jeho důsledku byly možnosti obrany navrhovatelů proti jimi tvrzeným zásahům do práv v rámci incidenčního přezkumu opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. do značné míry omezeny, resp. s ohledem na praxi, kdy jsou rozhodnutí správních orgánů vydaných na základě opatření obecné povahy vydávána s mnohem delším než jednoročním časovým odstupem, v podstatě eliminovány. Z toho důvodu považuje krajský soud za nezbytné se odchýlit od závěru, formulovaného v citovaném usnesení č. j. 67 A 4/2019-30, a proto ihned nepřistoupil k odmítnutí návrhu jako opožděného ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Správnost uvedeného názoru (a tedy i procesního postupu senátu 63 A krajského soudu) ostatně potvrzuje i následná judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 63/2019-40, dovodil, že *„ani změna právní úpravy zákonem č. 225/2017 Sb., nevyloučila možnost „incidenčního“ přezkumu v návaznosti na podanou žalobu proti rozhodnutí, nezákonnému zásahu nebo nečinnosti, ve kterých bylo opatření obecné povahy užito. I po novele soudního řádu správního tak zůstává zachována možnost „incidenčního“ přezkumu ve lhůtě pro podání žaloby podle § 101a odst. 1 věta druhá. Lhůta jeden rok, která omezuje „abstraktní“ přezkum opatření obecné povahy, se pro přezkum „incidenční“ neužije. (...) Návrh na zrušení opatření obecné povahy spojený se žalobou je totiž nutné podat ve lhůtě pro podání právě této žaloby, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.“* V nyní projednávaném případě navrhovatelka podala svou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2019 včas, a proto nelze, než konstatovat, že i s touto žalobou spojený návrh na zrušení opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. je návrhem podaným včas.
12. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika navrhovatelky s procením postupem odpůrce, na jehož základě došlo v Územním plánu města Brna k navýšení IPP postupně z hodnoty 0,4 na hodnotu 1,0 a následně na hodnotu 1,2. Uvedené změny byly provedeny v souvislosti s žádostí společnosti AVRIOINVEST, a. s., o navýšení IPP v lokalitě při ul. Došlíkova – Líšeňská z hodnoty 0,4 na hodnotu 1,0 ze dne 25. 5. 2011, a s žádostí téže společnosti o navýšení IPP ve stejné lokalitě z hodnoty 1,0 na hodnotu 1,2 ze dne 24. 9. 2012. V obou případech odpůrce přistoupil ke změně IPP v předmětné lokalitě, a to značně neformálním způsobem, když následně pouze informoval společnost AVRIOINVEST, a. s. o změně IPP v předmětné lokalitě s odkazem na skutečnost, že změna IPP je v Územním plánu města Brna stanovena směrně.
13. K povaze IPP a jeho změn se již nicméně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soud v citovaném usnesení č. j. 1 AOs 2/2013-116, na které odkazuje shodně navrhovatelka i odpůrce, z něhož vyplývá, že *„IPP vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Stanovuje se za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. IPP ve svých důsledcích vyjadřuje maximálně přípustnou hustotu budoucí zástavby či maximálně přípustnou výšku plánovaných staveb na určité ploše. (...) To, jaké hodnoty IPP jsou pro určité plochy*

vymezeny, nemá být důsledkem nahodilosti či individuálních zájmů jednotlivých vlastníků nemovitostí nacházejících se v regulovaném území. Hodnota IPP se má odvíjet od charakteru celkové zástavby, poměru nezastavěných ploch vůči zastavěným, dosavadní výšky staveb, jakož i jiných specifických faktorů. Míra využití území významně ovlivňuje, jak velká stavba a s jakou podlažní plochou může být v daném území umístěna. Zvýší-li se IPP pro určitou plochu, znamená to, že tato plocha může být zastavěna daleko hustěji, popřípadě stavbami podstatně vyššími, než bylo dosud předpokládáno.“ Rozšířený senát pak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že „IPP včetně jeho konkrétní hodnoty není ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážející jeho možnosti a potřeby, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné. S ohledem na jeho podstatu i význam je podle okolností možné, že může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti. Ostatně to, že limity území musí být v územním plánu vymezeny závazně, stanoví jak § 29 stavebního zákona z roku 1976, tak § 18 jeho prováděcí vyhlášky č. 135/2001 Sb. Na tomto závěru nic nemění ani to, že v projednávané věci byl tento index nesprávně zařazen do směrné části územního plánu.“ Nejvyšší správní soud přitom ve věci sp. zn. 1 Aos 2/2013 rozhodoval ve skutkově téměř identické situaci, kdy odpůrce rozhodoval na základě žádosti developerské společnosti jako stavebníka o zvýšení IPP v určité lokalitě v Brně na základě změny směrné části Územního plánu města Brna. Jediný rozdíl v nyní projednávané věci a ve věci rozhodované Nejvyšším správním soudem lze spatřovat ve skutečnosti, že Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci na základě žádosti o přezkum opatření obecné povahy abstraktní dle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s., kdežto v nyní projednávané věci rozhoduje krajský soud na základě návrhu v rámci „incidenčního“ přezkumu opatření obecné povahy incidenční ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s.

14. Krajský soud proto neshledává důvod jakkoliv se odchýlit se od závěru, vyjádřeného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 14. 11. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013-135 (v řízení navazujícím na vydání citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Aos 2/2013-116), v němž Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti stěžovatele a opatření obecné povahy odpůrce zrušil s poukazem na skutečnost, že „[v] projednávané věci byl IPP nesprávně zařazen do směrné části Územního plánu města Brna (část 8 přílohy k vyhlášce č. 2/2004). Odpůrce pak při jeho změně provedené napadeným opatřením obecné povahy porušil § 188 odst. 3 věta první zákona č. 183/2006 Sb., neboť ke změně použil postup vyhrazený úpravě směrné části územního plánu. Napadené opatření obecné povahy bylo tedy vydáno v rozporu se zákonem, což je důvodem jeho zrušení podle § 101d odst. 2 věta první s. ř. s.“
15. Proto krajský soud uzavírá, že v nyní projednávané věci došlo ke změně závazné části Územního plánu města Brna v rozporu s procesním postupem, na jehož základě má zákonem způsobem docházet ke změně opatření obecné povahy, neboť o změně závazné části rozhodl orgán, který je příslušný toliko ke změně části směrné, což je důvodem pro zrušení napadených opatření obecné povahy podle § 101d odst. 2 s. ř. s.
16. Dle § 101d odst. 2 s. ř. s. platí, že „[d]ojde-li soud k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, opatření obecné povahy nebo jeho části zruší dnem, který v rozsudku určí.“ Ve vztahu ke dni, kterým ruší napadená opatření obecné povahy, krajský soud uvádí, že navrhovatelka uvedla v petitu svého návrhu alternativně dvě data, k nimž by mělo dojít ke zrušení těchto

opatření, a to buď ke dni vydání těchto opatření obecné povahy, tedy 10. 10. 2011, resp. 10. 10. 2012, nebo eventuálně ke dni před vydáním rozhodnutí odpůrce jako stavebního úřadu (odvolacího správního orgánu), jejichž vydání bylo podkladem pro zahájení incidenčního přezkumu napadených opatření obecné povahy, tedy ke dni 3. 1. 2018. Podle § 101d odst. 4 s. ř. s. platí, že „[p]ráva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před zrušením opatření obecné povahy nebo jeho části zůstávají nedotčena.“

17. Nejvyšší správní soud vyjádřil svůj právní názor ke způsobu, jakým má dojít ke zrušení opatření obecné povahy v případě incidenčního přezkumu tak, aby bylo vyhověno smyslu a účelu § 101a odst. 1 s. ř. s., v rozsudku ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 As 157/2016-63, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud je „nazíráno na návrh na zrušení opatření obecné povahy podaný spolu s žalobou proti správnímu rozhodnutí (resp. proti nečinnosti či nezákonnému zásahu), ve kterém bylo opatření obecné povahy užito, jako na prostředek k zajištění řádného přezkumu individuálního správního aktu, nebo jinými slovy prostředek, kterým je možno docílit zrušení individuálního správního aktu z důvodu zrušení tohoto opatření obecné povahy, a to dokonce i po uplynutí lhůty tří let stanovené v první větě § 101b odst. 1 s. ř. s., nemůže být udržitelný výklad, dle něhož je vyloučena možnost zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části ke dni, který předchází právní moci zrušujícího rozsudku. Jak totiž bylo předznamenáno již výše, zrušení opatření obecné povahy *ex nunc* nemůže v navazujícím řízení o žalobě představovat důvod pro zrušení individuálního správního aktu, jenž byl vydán na základě tohoto opatření obecné povahy. Proto pouze připuštěním možnosti ‚zpětného‘ zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části může být dle názoru rozhodujícího senátu naplněna teleologická metoda interpretace, o které mluvil i rozšířený senát, když vyslovil, že ‚účelem procesních předpisů je nepochybně provést na úrovni zákona ústavně zaručené právo na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. poskytnout jednotlivci schůdnou cestu, jak dosáhnout účinné ochrany jeho práv soudem.“ (obdobně srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, v této souvislosti též srov. komentář k § 101d odst. 2 s. ř. s. in: POTĚŠIL, L. ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 955). Zároveň Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku připustil také to, že by ke zrušení napadeného opatření obecné povahy v rámci incidenčního přezkumu dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. mohlo dojít i *ex tunc*, avšak zdůraznil, že „k takovému kroku by mělo být přistoupeno toliko výjimečně a ze zcela závažných důvodů (například bude-li zjištěno, že k vydání opatření obecné povahy došlo v důsledku trestné činnosti úředních osob).“
18. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že pokud by v nyní projednávaném případě ke zrušení napadených opatření obecné povahy došlo ke dni právní moci rozsudku krajského soudu (*ex nunc*), nemohlo by již dojít ke zrušení citovaného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 1. 2018, neboť by právní moc tohoto rozhodnutí předcházela dni zrušení napadených opatření obecné povahy, na základě kterých bylo toto rozhodnutí vydáno. Z toho důvodu krajský soud (v souladu s citovanými závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 157/2016-63) přistoupil ke zpětnému zrušení napadených opatření obecné povahy ke dni 3. 1. 2018, který je nejzazším dnem, k němuž lze napadená opatření obecné povahy zrušit, aby byl naplněn účel a smysl jejich incidenčního přezkumu. Současně krajský soud neshledal důvod pro zrušení napadených rozhodnutí opatření obecné povahy *ex tunc*, neboť nebyla naplněna dostatečná intenzita závažnosti okolností případu, která by přistoupení k tomuto restriktivně uplatňovanému kroku mohla odůvodnit.

IV. Závěr a náklady řízení

19. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadená opatření obecné povahy zrušil z důvodu, že opatření obecné povahy nebylo vydáno v souladu se zákonem (§ 101d odst. 2 s. ř. s.), neboť ten, kdo napadená opatření obecné povahy vydal, překročil meze své pravomoci, a to ke dni 3. 1. 2018.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
21. Navrhovatelka dosáhla v řízení o návrhu plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči odpůrci. Odměna zástupce navrhovatelky (advokátky) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání ve věci samé) ve výši $2 \times 3 \times 100$ Kč a tři režijní paušály ve výši 2×300 Kč, tedy celkem 6 800 Kč. Protože zástupkyně navrhovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Navrhovatelce dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za návrh na zrušení opatření obecné povahy ve výši 5 000 Kč.
22. Celkem tedy byla navrhovatelce vůči odpůrci přiznána náhrada nákladů ve výši 13 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
23. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud těmto osobám náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu